

Αὐτὰ μοῦ λέει κι' ἄλλα,
κασιγνήτος καυκάλα,
ὁ Κοραῆς ὁ Χιώτης,
κουρευτιάδης πρώτης.

- Ὅλα τὰ νέα βρίσκεις μεγάλια καὶ σοφά,
καὶ σκύβει μὲς στ' αὐτὴ μου καὶ μοῦ μιλεῖ κρυφά:
Ἦέστε στὸν γλωσσολόγο, ποῦ μένει στὸ Παρίσι,
καὶ θέλει καὶ τῶν Γάλλων τὴν γλῶσσα νὰ ρυθμίσει,
Ἦέστε στὸν Παρισιάνο, ποῦ πᾶγει τετρακόσια,
ν' ἀφήσει κατὰ μέρος τὴν Γαλλικὴ τὴν γλῶσσα,
καὶ μίσα στὴν Ἀθῆνα νάλθῃ κι' αὐτὸς γιὰ χάρι
τὴν θέσι μου νὰ πάρῃ.

Γράφετε καὶ τοῦ Πάλλη τοῦ γλωσσολογίου,
ποῦ δὲν τ' ἀρέσει διόλου κι' ἡ γλῶσσα τοῦ Σαϊζ-πέρου.
Μηνύσετε καὶ τοῦτου,
ποῦχει μισὰ καὶ γρόσα,
νὰ μὴ σκορπῆ τὸν νοῦ του
κι' στὸν Τζῶν-Μπούλ τὴν γλῶσσα.

Κι' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα,
χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃ,
νάλθῃ μὲ τὸν κύρ Γιάννη
κι' ἐμεῖτος ἔδω πέρα.

- Ἦέστε πῶς τοὺς προσμένω μ' ἀνυπομονήσια
νὰ κένευσε μὰ τέτοια πρακτικὴ θυσία.
Ἦέστε πῶς τοὺς προσμένουν μ' ἐμένα κι' οἱ τρακοῖ σας
νὰ γίνουν γλωσσολῶται,
κι' ἐμεῖς οἱ πρόγονοι σας
τῆς Μιχαλοῦς χρεώσται.

Ἄς ἔλθουν ἔσπευσμένως,
καὶ μὲ τιμαὶς τὸ γένος
θὰ τοὺς παρατιμήσῃ.

Καὶ μαλλιαρὰ βιβλία
καὶ μαλλιαρὰ Σχολεῖα
τὸ κράτος θὰ γεμίσῃ.

- Κι' ἐγὼ θὰ γονατίζω σὲ τούτῃ τὴν δυάδα,
καὶ στέφανα θὰ πλέξω,
πρὸ πάντων στὸν Ἀλέκο
γιὰ τὴν γνωστὴ τὴν Λιάδα.

- Κι' ἐγὼ θὰ τοὺς συστήσω σὲ κάθε πατριώτῃ,
μὰ καὶ στὸν Βενιζέλο,
καὶ τὸ Ψυλὸ καπέλο
θὰ φῶν τοῦ Μιστριώτῃ.

Τέτοια μούπε, Περικιέτο, τὸ κεφάλι τὸ μεγάλο,
κι' ἐγὼ στέλλω μὰ γράφῃ
στὴν δυάδα τὴν σοφῃ,
στὸν Ἑγγιζέο καὶ στὸν Γάλλο.

Πρὸς γλωσσολόγους ἐπιστολὴ τοῦ γλωσσολόγου τοῦ Φρασουλῆ.

- Ἄγαπητὴ κύρ Γιάννη, ποῦ μένει στὴ Γαλλία,
καὶ βλάμῃ κύρ Ἀλέκο, ποῦ μένει στὴν Ἀγγλία,
ὄντως γιὰ σὰς ἡμέρα
θριάμβων ἀνατέλλει,
καὶ νάλθῃ ἔδω πέρα...
ὁ Κοραῆς σὰς θέλει.

Μούπε κρυφὰ στ' αὐτὴ
νάλθῃτε δίχως ἄλλο...

τὸ γένος σὰς ζητεῖ
μὲς στῶν γλωσσῶν τὸν σάλο.

Δώστε δέκα μούντζαις στὴν κούτο-Ἑγγλιτέρα
καὶ στὴν κούτο-Γαλλία,
καὶ τρέξτε ἔδω πέρα
νὰ δῆτε μεγαλεῖα.

Ἡ κυρὰ μαλλιαροσύνη
πῆρε δρόμο, πῆρε φόρα,
καὶ γι' αὐτὴν ἡ Ρωμαιοσύνη
ἀνταρξάεται καὶ τώρα.

Σὰς ἀνοίγονται τεμένη
καὶ σπουδῆς Σχολεῖα πρῶτα,
καὶ καθένας περμένει
τῆς σοφίας σὰς τὸ φῶτα.

Γιὰ τοὺς μαλλιαροὺς ἀλήθεα κρισμῶτατος καιροῦ,
γι' αὐτοὺς χρόνια τιμημένα,
κι' ἀνρωτῆσατε κι' ἐμένα
πόσα θέλω γιὰ νὰ γίνω μαθητὴς σας μαλλιαροῦ.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ Κουδέργο
θέλει πάλι νέους πόρους
καὶ σὲ γαίαις βάζει φρούς,
δέκα φράγκα μόνον πέρου.

Κι' ἂν σὰς φαίνονται πολλὰ
κι' ἂν τὰ δίνετε μὲ πόνο,
δέχομαι καὶ πέντε μόνον,
καὶ λιγώτερα φιλά.

Πλὴν πρὸς δόξαν τῆς πατριδος
δέχομαι κι' ἄπλω εἰς εἶδος
νὰ μοῦ γίνῃ πληρωμὴ,
κᾶν γκουβέτσι, κᾶν ψωμί.

Ἐστὴ ἀκριβείας τὸν καιρὸ
καὶ στῶν φῶτων τὴν πληθώρα
ὅπως ὅπως μαλλιαρὸ
κάνετε κι' ἐμένα τώρα.

Σὰς προσμένουν ἀνδριάντες, σὰς προσμένουν προτομαί,
σὰς προσμένουν καὶ φαλάκραις, ποῦ δὲν ἔχουν ντίπ μαλλιά...
γιὰ τὴν ἐσπλώση τῆς γλῶσσας κατῆχῃσατε κι' ἐμεῖ,
ποῦμαι βλάκας μὲ πατέντα καὶ μὲ περικεραλῖα.

Κι' ὁ Ρήγας γιὰ τὸ γλωσσικὸ μὲ τόνο ψάλλ' ἠρωϊκῶ.

Κι' ἐγὼ, ξύλινη κολλήγα,
ἀκουσα ποῦ λὲς τὸν Ρήγα,
τὸν Φερρατὸ δηλαδὴ,
τέτοια νὰ μὰς τραγουδῇ:

Ἦ παιδιὰ μου, μαλλιαρὰ μου,
μὲς στὸ τόσο λαρρικὸ
ἔχω χάσει τὰ νερά μου
μὲ τὸ νέο γλωσσικὸ.

Ἦ παιδιὰ μου, λυσασσιμένα
πάντα γιὰ ρητορικῇ,

**Ἦλθε, Διπλή καυμένη,
ὁ κόμπος εἰς τὸ κτένι.**

ποῦ πλανᾷσθ' ἔδω κι' ἐκεῖ
μὲ τὰ μούρη ἀγριεμένα.

Κάτω προπατόρων θήκαις,
κάτω χρόνων ἰσθρῶ,
κάτω γλώσσαις σάν ἀντικαίς,
κι' ὄλ' ἄς γίνουιν μαλλιαρά.

Ἔως πότε συγκεντρώσεις
μὲ λαχτάρα καὶ θυμὸ
γὰρ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας,
ποῦ δὲν εἶναι τελεσιγμό;

Ἔως πότε ἔδω κι' ἐκεῖ
θὰ κυττάζω φασαρίας,
βάρδιας, χωροφυλακῆς,
πεζικὰ, καθβακλαρίας;

Ἔως πότε κουστωδίας καὶ φωναῖς παροξυσμοῦ;
σπάσε τοῦτο, σπάσε' ἔκτενο...
κι' ἐγὼ τώρα πᾶς θὰ γίνω
ψάλτης τοῦ μαλλιαρισμοῦ.

Τώπκ καὶ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου σοβαρῶς,
κι' ὄρκο μούκανε μεγάλο
πᾶς θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο
πρωτομάρτυς μαλλιαρῶς.

Ἦρωες τοῦ νέου κόσμου
μ' ἔνα μαλλιαρὸ φουστὸ
παραλαίνουν ἀπὸ μπρός μου
καὶ μοῦ λέν: κατέθα κάτω.

Ἄρκετὸ καιρὸ καὶ σὺ μπρός στὸ φλογερὸ καμίν
παρὰχόρτασε τιμαίς, κι' εἰδωλὸ μάς εἶγες γίνει.
Ἄρκετὸ καιρὸ καὶ σένα σ' ἐξιμνοῦν οἱ γλωσσομάχοι,
πλήν μάς ἔγινες κουνοῦπι, κι' ὄλοι σ' ἔχουν στὸ στομάχι.

Πάρε ποδι πιά, Φερρατε, μὴ μάς σκάνης, μὴ μάς πνήγης,
καίρες εἶναι νὰ μαζ' εἴπης τάντεριά σου καὶ νὰ φύγης.

Στὸ καλὸ, ρέ πατριώτη,
καὶ τὴν θέσι σου τὴν πρώτην
ἄφρασε τὴν τώρα σ' ὄλους
τοὺς μαλλιαροποστοῦλους.

Ἦρωες προβάλλουν γλώσσας μὲς στὴν κοσμοκαλασιά,
ποῦ καὶ σὺ μπροστά των χάσεις καὶ δὲν πέρνεις χαρτοσιμά,
κι' ἄγγριος ἀφηνιάζει μὲ Ρωμηγούς γλωσσο-Κισσώτους
κάθε μούκαρος κλωστοῦν...
βάρδα, Ρήγα, κι' ἴσως γίνῃ συγγραφιας ἀπὸ τοὺς πρώτους
κι' ὁ Κινέσις ὁ Τσιν Τσόν.

Ὁ παιδιὰ μου, μαλλιαρὰ μου, μὴ στιγμὴ νὰ μὴν ἀργήτε,
κι' ὄλα νὰ γλωσσολογήτε.

Μέρα νύκτα γὰρ τὴν γλώσσα πίνετε γι' αὐτὴν ἀφόνι,
κι' ὁ Σερκέτ ὁ Στρατηλάτης ἐπισήμως βεβαιώνει
πᾶς ἀκόμα δὲν σκοπεύει τὸ Σερὸ τὸ Τουρκικὸ
νὰ τὸ στήσῃ στὴν Ἀθήνα πρὶν λυθῇ τὸ γλωσσικό.

Ὁ παιδιὰ μου, μαλλιαρὰ μου, ποῦ τραβᾶτε συμφοραῖς,
τέτοιαις μέραις κριτεροῦσα σὰν καὶ τούταις μαλλιαραῖς,
καὶ γὰρ τούταις σκοῦω τώρα στὴν πατρίδα τὴν μεγάλην
μὲ τὸ μαλλιαρὸ κεφάλι:
ἔσα τραβήξα χαλάλι.

Και τὴν θέσι τὴν δική μου τὴν ἀφίνω μιά γιὰ πάντα
σὲ σωτήρας μαλλιαροῦ,
γιὰ νὰ στήσουμε κι' ἐκεῖνον τὸν δικό τουτ' ἀνδριάντα
μὲ παιζάνας ἱερούς.

Τέτοια, φίλε Φασουλῆ,
ὁ Φερραίος ἄμλειτ,

καί' στὸ βάθρο τοῦ μεγάλου Πατριάρχου τὸ κλεινὸ
ποῖόν νομίζεις ὅτι βλέπω;... τὸν πολὺ Μελαγχροινὸ.

Ἦν ἀγάματα προγόνων,
ποῦ μαρτυρικῶν ἀγώνων -
ἀνεμνήσεις φέρουν τόσας.

Τώρα τοὺς ἀναπληροῦν
μάρτυρες, ποῦ μαρτυροῦν
γιὰ τὴν ζάπλωσι τῆς γλώσσας.

Κόσμος γλωσσολοποναῖ,
κι' ἡ γλαυκοῦπις Ἀθῆνα
κατὰ πάντα μαλλιαρῆ
μὲ σκλάβοι προχωρεῖ
δίχως κράνος νὰ φορῆ.

Ἀπ' ἔδω κι' ἐκεῖ πληθώρα
συγγραφέων μουσολύων,
κι' ὁ χρυσότοξος Ἀπόλλων,
μαλλιαρός κι' ἐκεῖνος τώρα,
βλέπει μὲ ζετισπωσιὰ
τῆς Θεᾶς τὴν κατοσιὰ.

Περίξ τοῦ ξανθοῦ Θεοῦ στροβιλίζει κατ' αὐτὰς
νέων μαλλιαρῶν χορός,
ὁ δὲ κύρ' Ἀλεξάνδρος βεβαιώνει φοιτητὰς
πὺς δὲν εἶναι μαλλιαροί.

Τρία πουλάκια κάθονται σὲ ράχη μαλλιαρῆ,
τὸνα τηρᾷ τὸ Μάντζεστερ καὶ τὸ ἄλλο τὸ Παρί,
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο μὲ λάλημα τρανὸ
τονίζει μιά προσφώνησι γιὰ τὸν Μελαγχροινὸ.

Πὺς μὰς θεωρεῖς ἀκίνητος, δεῖνὲ γλωσσουσυνέτη,
τοῦ Παρισιάνου πρόδρομο, κλεινὲ γλωσσουδρεμέτη;
Ἵστην ἔξωσι τὴν γλωσσικήν ποῦ μὰς ἀναταράζει,
πὺς μέσ' ἀπὸ τὰ χεῖλῃ σου νὰ μὴ γλυκοχαράξῃ
καμμία νέα σύνθεσι καὶ λέξις κτυπητὴ
καθὼς τὴν ἀλησμόνητην μαλακοτενωτή;

Πὺς τώρα δὲν ἀκούγεις;... ποῦ βρίζεσαι, τί κάνεις,
κι' ἀφίνεις νὰ γλωσσολογοῦν ἐκεῖνος ὁ κύρ' Ἰβάννης,
κι' ὁ κύρ' Ἀλέκος μοναχά;... γιατί καὶ σὺ δὲν βγαίνεις
τῆς γλώσσας πρωτομάστορος σὺν κι' ἄλλοτε νὰ γένῃς;

Κάθε μαλαὸ γανόνεται
μὲ γλωσσικὴ σοφία,
καὶ χρυσοστεφανώνεται
Ἰβάννης καὶ συντροπία.

Ἵ Μιστριώτης λυγιστὸς ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνει
καὶ δὸς του' στὴν Ἀνάκριτι νυχθημερὸν πηγαίνει,
κι' ἀπὸ τὸν Ἄνακ τὸν κρητὴ τραβᾷ' στὸν Καίσαρα
κι' ἀκοῖε ράβει τὰ καὶ τὰ μὲ μία σακκορράφα.

Ἵ Ὁ «Ρωμῆος», ἐπιστοαμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνὸ πηγῆ παραπάνω, αὐξῶν πενηντακοτὴν,
συνορεῖ μ' ἄλλα σπῆτῃ καὶ μ' ὄρνικον' ἀνοικτό.

Καὶ τώρα τὸν κατηγορεῖ καὶ Βουλευτὸν παρῆκ
πὺς εἶχε καὶ τὴν γλώσσα του καὶ τὴν οὐρὰ μακραιά.
Καὶ σῆλος γίνεται Βουλῆς,
τὸν παρκετιοῦν Εἰσαγγελεῖς,
τὸν ἀνακρίνουσιν Παῖοι.

Κι' ὁ γλωσσοφύλαξ κατ' αὐτὰς
μὲ Γραμματικῆς κι' Ἀνακριτὰς
μακροῦρα τραβάει,
καὶ βᾷ βᾷ βᾷ.

Ἵ Ἐξάρνα Φῆμη πανταχοῦ διασκήπτει τώρα
πὺς τὸν ἐδολοφόνησε μιά μαλλιαρῆ καμμόρα,
ἐκεῖνος ὅμως ζωντανὸς στὸ σπῆτι του γυρίζει,
καὶ κόσμος τὴν ἀνάστασιν φακιδὸς πενηγυρίζει,
καὶ τὸ καπέλο τὸ ψηλὸ πετάει στὸν ἀέρα
καὶ γίνεταί τὸν μαλλιαρῶν ἀδιάκοπὸν φοβέρα.

Ἵ Ἀπόλαυσις τὸ γλωσσικὸ κι' ἀληθινὴ μαγειρία,
μικροὶ μεγάλοι ἄλλοσασάν μετ' τὴν γλωσσολογία.

Κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ γλωσσουδιρεῖ,
κι' ὅλοι περὶ κινδύνου
φωναζῶντο ἔθνικοι.

Κι' ὁ Μπούουστερ τηλεγραφεῖ
στὸν Χρόνο τοῦ Λονδίνου
περὶ τοῦ γλωσσικοῦ.

Γιὰ τὴν Μαλλιαροσύνη
δὲν εἶχε τέτοιο γίνε
μεγάλο ξαρκιό.

Κι' ὁ ξένος τὴν ἀκόμη
θέλων κι' αὐτοὶ μὰ γινώμη
νὰ ποῦν στὸ γλωσσικό.

Κι' ὁ πέμπτος ὁ Γρηγόριος κι' ὁ Κοραῖς κι' ὁ Ρήγας
ἴμνωον τὸν γλωσσολόμο' στὴν πλάσι τὴν κλεφτροῦ,
κι' αὐτὸς τῆς ἀνορθώσεως καὶ τῆς πυγμῆς ὁ γίγας
ἀφίνει τὴν ἀνορθωσιν' ἀτὰ κρῦς τοῦ λουτροῦ.

Σὲ βλέπω μὲ πυκνὸ μαλλί,
πολύγλωσση πατρίδα,
καὶ σὲ κοουρεύουσι πολλοὶ
μὲ γαϊδοουφαλλίδα.

Σὲ βλέπει κι' ὁ Σερφετὸν Πασσᾶς νὰ γλωσσουκοροῦσεσαι,
καὶ ψιθυρίζει γελαστός: δὲν πῆς νὰ μοῦ κοουρεύσεσαι;
Μὰ τώρα γαρκετῆ κι' ἐμὲ, τὸν γλωσσικό κηφήνα,
καὶ καθ' ἑξῆς τὸ πολὺ, ποῦ εἶναι' στὴν Ἀθῆνα,
ξανακωνάζει' στοὺς Ρωμηοῦς-γλωσσάσπιδες κτυπάτε,
κι' ἔδω κι' ἐκεῖ ξανακροτοῦν: ἀπὸ μαλαὶ πὺς πάτε;

Καὶ κημῶσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγλαίας.

Ἵ Λαμπρὸ Πινακοθήκη μετ' τὴν γλαυροῦν γραφίδα
συνεπιθήσειν αἰσίως μίαν δεκαετηρίδα,
κι' ἔκαμε' στὸν Παρνασσὸν ἑορτὴν ὄρκειοτάτην,
μουσικὴν μελωδικὴν, ὄντως πνευματικωτάτην.